

GEORGIË: GOEDE WIJN, GEEN THEE

Mijn shirt plakt aan mijn rug en een penetrante zweetgeur vult de lucht. Massa's duwende mensen brengen me uit evenwicht. Verderop in de rij ontstaat een relletje. Richard (Schukkink red.) begint over varkens in een vrachtwagen. Ik haal diep adem en zet me schrap. We staan aan de grens met Turkije en we zijn duidelijk niet de enigen die het land in willen.

Vanuit Iran ben ik samen met Richard naar Rize, een theegebied in het oosten van Turkije, gereisd. Net als in Iran blijkt alcohol in dit zeer religieuze deel van Turkije verboden. Wanneer we spontaan besluiten om ook op een paar uur afstand de theeplantages in Georgië te bekijken, worden we totaal overrompeld door het contrast. Schaars geklede meisjes dringen aan de grens brutaal voor. Muurvullende posters adverteren whisky en gin. Symbolischer kan de overgang van islam naar christendom bijna niet zijn. We vergeten zowaar dat we geen visum hebben om terug in Turkije te komen.

“We vergeten zowaar dat we geen visum hebben om Turkije terug in te komen”

Eenmaal in Georgië vragen we onze taxichauffeur Melano ons af te zetten bij de theetuinen. Hij kijkt ons op zijn beurt verontschuldigend aan: “*Chai finished.*” “*Chai finished?*” vraagt Richard verbijsterd. Tijdens de communistische periode had Georgië een bloeiende thee-industrie, die wel 95 procent van alle thee aan de Sovjet-Unie leverde en in 1899 zelfs de gouden medaille won op de Paris World Expo. Het

uiteenvallen van de Sovjet-Unie eind 1991 en de onafhankelijkheid van Georgië betekenden het einde van de succesvolle theeproductie. De theesector stortte in, met een verwoestend effect op de levens van de theeboeren. De succesvolsten vertrokken naar Turkije om daar hun kennis te delen.

Gelukkig vinden er vandaag de dag weer hoopvolle initiatieven plaats in Georgië. Chinezen hebben plantages opgekocht en ook lokaal wordt er weer geïnvesteerd. Over een aantal jaar zullen de vruchten hiervan zeker zichtbaar zijn. Voor nu kiezen wij voor een bezoek aan de stad Batumi niet ver van de Turkse grens. Onderweg zien we kleurloze communistenflats en komen we in een opstopping terecht door een groepje koeien op straat. “India!”, schreeuwt onze chauffeur. Batumi zelf is juist modern: een brede boulevard geflankeerd door palmbomen, prachtige barokke gebouwen en livemuziek op de goed onderhouden piazza's. Melano zet ons af bij een winkel met chique etalage. “No tea, but good wine!”, grijnst hij. Georgië heeft een lange wijntraditie: archeologische vondsten laten zien dat hier al 300 jaar voor Christus wijn gemaakt werd.

Na vier lange uren tussen de zwetende menigte steken we de grens naar Turkije weer over. Met onze beste ‘domme toeristen’-blik is het ons zonder visum toch

gelukt. Als de duisternis valt en we op een terrasje in Rize de dag bespreken, begint Richard te grinniken. Hij pakt de verboden fles wijn uit Batumi, verstoppt in een papieren zak en schenkt onze theeglaasjes vol. We hebben vandaag geen thee gezien, maar de wijn uit Georgië smaakt geweldig!

DEIRDRE DEPRETTERE REIST MET ORIGIN TRIPS, GESPECIALISEERD IN THEE- EN KOFFIEREIZEN VOOR PROFESSIONALS EN LIEFHEBBERS, DE WERELD ROND OP ZOEK NAAR KENNIS, ERVARINGEN EN DE MENSEN ACHTER HET PRODUCT.